

Cerrahpaşa'da kırk yıl önce öğrencilik yıllarım

Dr. Selahattin Semiz

1962 yılında Sivas, Gürün'de doğdu. 1985 yılında İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden mezun oldu. Kırşehir, Kaman'da mecburi hizmetini, GATA-Ankara Hastanesinde askerlik hizmetini, İstanbul Haseki Hastanesi Radyoloji Kliniğinde ihtisasını tamamladı. Hekimlik hayatı boyunca birçok STK'da aktif görev aldı. Deprem, sel ve tsunami sonrası Endonezya-Ace, Pakistan-Keşmir ve Pakistan-Pencap bölgelerinde, Sudan ve Nijer'de sağlık gönüllüsü olarak çalışmalara katıldı. Halen İstanbul'da özel bir hastanede radyoloji uzmanı ve başhekim olarak çalışmaktadır.

*Sanma ey hace senden
zer-u sim isterler*

*Ne mühendis ne müderis
ne de hekim isterler*

*Yevme la yenfau da
kalb-i selim isterler*

Cerrahpaşa Tıp Fakültesine 1979 yılında başladım. O zamanlar üniversite giriş sınavı tek sınav olarak yapılıyordu. Tercihleri de sınav öncesi puanımızı bilmeden tahmini olarak yapıyorduk. Benim tercih sıralamamda Cerrahpaşa ilk sıradaydı. Ama kazanaçağıma dair bir ümidim ve beklentim yoktu. Kazandığımda hissettiğim sevinç ve coşkuyu, ailemin ve yakın çevremın mutluluğunu unutamam. İlk sevinç ve heyecan kısa bir süre içinde yerini korku ve endişeye bıraktı. Tıp fakültesi gibi zor bir bölümü nasıl okuyacak, o kadar hastalık ve ilacı nasıl öğrenecektim. İlk olarak ilçemizde görev yapan hükümet tabibi ağabeyle kafamdaki soruları ve endişeleri paylaştım. Verdiği cevap hem içimi rahatlatmış hem de üniversite hayatımda bana yol göstermiştir: *"Genç arkadaşım Tıp Fakültesinde dersleri iyi dinler ve her gün iki saat düzenli ders çalışırsan okulu zorlanmadan, hatta derece ile bitirebilirsin."*

O yıllar üniversitelerin ideolojik çatışmalar ile çalkalandığı, silahlı çatışmalarda her gün onlarca insanın öldüğü, eylemler,

boykotlar vs. ile üniversitelerin kaynadığı yıllardı. Bazı militan gruplarca ele geçirilmiş fakülteler ve bölgeler, o gruplar için kurulan bölgeler olmuştu. Farklı düşünce ve anlayıştaki öğrencilerin okumasına, o bölgeye girmesine bile müsaade edilmiyordu. Bizim ilçede tanıdığım sol görüşlü bir öğretmen bana şöyle bir uyarıda bulundu: *"Bak genç, Cerrahpaşa sol görüşlü Maoocu devrimcilerin elinde. Sen ülkücü olduğunu, namaz kıldığını, solcu olmadığını sakın söyleme. Sonra okuyamazsın. Hatta Mao'dan birkaç kitap oku da bir şey sorarlarsa doğru cevap verirsin."*

Bu korku ve endişeler içerisinde Sivas-Gürün'den İstanbul-Cerrahpaşa'ya doğru yola çıkarken kulaklarımda ve gönlümde büyüklerimin duaları vardı. Özellikle bir duayı hâlâ hatırlarım ve bu gönülden duanın hayatımın her döneminde tecelli ettiğine inanırım: *"Allah iyilerle karşılaştırsın; Hızır yoldaşın, evliyalar kardaşın olsun."*

Tıp Fakültesi öğrencilik yıllarım, hayatımın en zor dönemiydi. Daha öğrenciliğimin ilk aylarında babamın vefat etmesi, anarşi olayları, küçük bir ilçeden gelmenin verdiği sosyal intibak zorlukları ve daha

birçok maddi ve manevi zorluğa rağmen hayatımın en verimli yılları oldu. Zor zamanlarda bana büyüklerimin o güzel ve anlamlı duası yol gösterdi: *"Allah iyilerle karşılaştırsın, Hızır yoldaşın, evliyalar kardaşın olsun."*

Üniversite kaydı için geldiğimde beraberimde olan Selim ağabeyim daha yeni mühendislik fakültesini bitirdiği için genel durum ve olaylar konusunda tecrübeliydi. *"Başka yurtlarda kalırsan militanlardan, kavgalardan okuyamazsın, ahlak ve maneviyatı esas alan, anarşik olaylara karışmayan kişiler ile tanışır ve onların yurtlarında kalırsan namazını kılar, çayını içer, kimseye karışmadan fakülteyi bitirirsin,"* diyordu. Bu tecrübe ve anlayışla kayıt sırasında beklerken bizim üç-dört sıra arkamızda badem bıyıklı, cebinde namaz takesi olan Nuri ve Abdullah Daştan kardeşlerle tanıştık. Aradığımız dindar arkadaşları bulmuştuk. Daştan kardeşler ile kırk yıldır devam eden dostluğumuz böyle başladı.

Cerrahpaşa'da ilk yılımız olaylar, boykotlar ve eylemler arasında geçti. Her gün ülkemizin değişik yerlerinde çatışmalar, bombalamalar, kahve ve ev

taramaları oluyor, üniversitelerde eğitim ve öğretim oldukça zor şartlarda devam ediyordu. Ders yaptığımız amfilerin kapısında, bazılarında camlı bölmeler arkasında silahlı askerler bekliyor, her an olabilecek bir çatışma ve eylem için tetikte duruyorlardı. Olaylara ve militan gruplara karışmasak da âdeta bir ateş çemberinin içerisinde geçiyorduk. Bugün geriye baktığımda Allah'ın bir lütfü ve o duaların bereketi olarak, mezkûr ateş çemberinin içerisinde âdeta bir gül bahçesinde güzel dostlar ve arkadaşlar ile birlikte yaşamış olduğumuzu görüyorum. 12 Eylül ihtilali ile birlikte tüm ülkede olduğu gibi üniversiteler de olaylar ve eylemler âdeta bıçakla kesilir gibi durmuş, genel bir sükûnet havası hâkim olmuştu. Her yerde askerler ve güvenlik güçleri tedbir alıyor, en ufak bir eyleme izin vermiyorlardı.

Cerrahpaşa'da Hocalarımız

İlk yıllarda temel bilimlerde FKB (Fizik-Kimya-Biyoloji) okuyor, Beyazıt'ta merkez binada İngilizce ve Kimya laboratuvar dersleri alıyorduk. Temel bilimler binası giriş katında Tıp Tarihi Enstitüsü ve Deontoloji kürsüsü vardı. Şimdi hatırlamadığım bir arkadaşımın teklifi ile daha ilk sınıfta bu kürsünün emektar hocası Süheyl Ünver ile tanıştım. Kıymetini daha sonraları öğreneceğim Süheyl Hocamı, kelimeleri seçerek kullanan, derin bakışları ve sakin konuşması ile insanın ruhuna dokunan, zarif bir İstanbul beyefendisi olarak hatırlıyorum. Taşradan gelmiş genç bir doktor adayı olarak mahcup ve çekingendim. Bu yüzden hocalarımdan yeteri kadar istifade edemedim. En üst seviyede akademisyen bir hekim olan Süheyl Ünver hocam, o yıllarda Cerrahpaşa'da kendi kurduğu Tıp Tarihi ve Deontoloji Kürsüsünde, tıp tarihi dersleri ile birlikte eski tıp kitaplarının okunması için hat, tezhip ve minyatür dersleri veriyordu. *"Eskiye dönmek olmaz ama eskiyi koruyarak, ondan ders alarak yeni medeniyetimizi kuralız,"* derdi.

Deontoloji derslerimize Süheyl Hoca'nın yetiştirdiği Emine Atabek geliyordu. Dersleri zevkli ve akıcı bir tarzda anlatırdı. Geleneksel uygulamalarda hastanın ağrıyan yerine, başına, alınına elini koymanın etkisini anlatırken elini yanağına koyup göstermesi, eski bir resim gibi hafızamda. Hastaya şefkatli, anlayışlı, güven verici davranmanın önemini genç öğrencilerine bir eski zaman bilgisi tavrıyla sakin ve dingin bir ses tonuyla anlatırdı. Roma İmpara-

torluğu zamanında tıp uygulamalarından bahsederken, Roma'nın çöküşü nedeni olarak *"ahlakın sükûtu, disiplinsizlik ve gelir adaletsizliği"*ni vurgulamasını unutmadım.

O zamanlar Cerrahpaşa Tıp öğrencilerinin çekindiği, öğrenmesi ve sınıf geçmesi zor dersler vardı. İlk sınıfta Organik Kimya, ikinci sınıfta Fizyoloji ve Anatomi, üçüncü sınıfta da Patoloji en zor derslerdi. Bu zorluğu anlatmak için *"Kimyayı geçince sözlen, Fizyoloji ve Anatomiyi geçince nişanlan, Patolojiyi geçince evlen,"* diye espri yapıyorlardı. Kimya-Fizyoloji-Patoloji derslerinin hocalarının isimlerine atıf yaparak *"Süheyla-Meliha-Talia eşittir diploma"* sözü meşhurdur. Patoloji hocamız Talia Bali Aykan ders anlatırken âdeta transa geçer, elleri ve göz hareketleri ile olayı canlandırır, konuyu tüm derinliği ile ele alır, sanki dersi yaşıyormuş gibi anlatırdı.

En çok endişe ettiğimiz, çekindiğimiz derslerin başında anatomi dersi geliyordu. Temel terimlerinin Latince olması, birçok terim ezberlemek zorunda olmak ve tüm vücut anatomisini bilmek gerektiği için en zor derslerimizdendi. Hele yazılı sınav sonrası kadavra başında yapılan sözlü-pratik sınav çok zor olurdu. Anatomi hocası Orhan Kuran sert, disiplinli, öğrencilerin çekindiği bir hocaydı. İki aşamalı sınavın yazılısını geçerseniz bile, sözlü sınavda yetersiz bulunduğu öğrenciyi Temporal Şevket diye bilinen yardımcı-sına gönderir, Şevket de ya temporal kemikten ya da beyinden soracağı birkaç zor soru ile öğrenciyi sınıfta çaktırırdı. Bir arkadaşımız anatomi sözlü sınavı öncesi kadavra salonu koridorunda beklerken yaşadığımız endişe ve korkuyu âdeta kıyamette, Araf'ta endişeli beklemeye benzetmişti. Öğrencilik yıllarımda en çok endişe ve korku duyduğum sınav anatomi sözlü-pratik sınavı oldu.

Rahmetli Ayhan Songar hocamı ikinci sınıfta anlattığı Sibernetik dersleri ile tanıdım. Daha o yıllarda bilgisayar prog-

1979-85 yılları arasında çok canlı bir sosyal hayat vardı. Seminerler, sohbet toplantıları, paneller vs. sanki ikinci üniversite gibi bizleri yetiştiriyordu. Cerrahpaşa'da öğrenci ve doktor arkadaşlarla sohbet toplantılarında şimdi profesör olan ağabeylerimiz Yaşar Bağdatlı, Musa Tosun, Mustafa Samastı, Mehmet Seven, Şefik Dursun gibi kıymetli hekim ve ilim adamları ile tanıştım. Bu sohbetlerde Cemil Meriç, Mustafa Miyasoğlu, Mustafa Müftüoğlu, Mahmut Toptaş, Raşit Küçük gibi ilim ve fikir adamlarını dinlemek ve istifade etmek imkânını buldum.

ramı teknolojinin temeli olan Sibernetik dersinde, bilginin rakamsal ifadesini çok akıcı bir dille anlatıyordu. Üst sınıflarda psikiyatri derslerinde dinlediğim Ayhan Songar hocamın bilim adamlığı yanında kişiliği, mütevazılığı, İstanbul beyefendisi zarif tavırları ve akıcı İstanbul Türkçesi anlatımından dolayı çok sevdim. Ama taşralı delikanlı çekingengliğim nedeni ile kendisiyle yakın tanışma ve istifade etme imkânım olmadı. Psikiyatri derslerinde ruh-beyin ilişkisi konusuna bir soruya verdiği cevap hep hatırımdadır: *"Beyin fonksiyonlarını bir piyano tuşlarına benzetirsek, ruh o piyanoyu maharetle icra eden piyanisttir."* Akımda kalan başka bir sözü de şudur: *"Hekim bazen tedavi eder, genelde teskin eder ama daima teselli eder."*

Bu yıl Cerrahpaşa 85 mezunlarından, dönem arkadaşımız Prof. Dr. M. Sait Gönen Tıp Fakültemizin yeni dekanı olunca ziyaretine gittik. Bu ziyaret sırasında sohbet ederken 40 yıl önceki anılarımız gözümde canlandı. Binaların çoğu 40 yıl önceki gibi duruyor, bakımsız ve eski halinde. Hocalar ve öğretim üyeleri değişmişti ama aynı sakin ve derin ilim anlayışı yenilenmiş haliyle devam ediyordu. Eski yuvam gibi gördüğüm Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde değişmeyen binalar ve iç yapı insana nostaljik bir tat verse de artık yenilenme ve değişimin zamanı çoktan geldi de geçiyor.

Mikrobiyoloji hocamız fakültenin efsane hocalarından Ekrem Kadri Unat idi. Tam bir ilim adamı örneği, kendini ilme ve ülkesine adanmış ilim aşığı bir hoca idi. Fakülteye çok erken saatlerde gelir, mesai sonrası da severek çalışırdı. Onun bulunduğu, üretimi kolay, maliyeti düşük mikroorganizma besiyerlerinden 'Balıklı Buyyon' besiyeri dünya tıp literatürüne girmişti. Derslerini heyecan ve coşkuyla anlatır, tarihten anekdotlarla dikkatimizi

canlı tutardı. Hiç unutmam bir ders sırasında dikkatlerin dağıldığı, fısıldanmaların arttığı bir zaman dersi kesip şöyle sordu: "Siz Süleyman Peygamberin çamurunu bilir misiniz?" Kısa bir sükûttan sonra devamında, "Süleyman Peygamber zamanında eşekler aşırı iş yükünden şikayetle, sayılarının artırılmasını isterler. Onların bu isteğini Allah'a arz eden Süleyman'a, çamur yapıp bir yamaçtan aşağı atması, atılan çamur toprakların eşek olacağı söylenir. Eşeklerin sayısı çok artınca tekrar Süleyman'a başvurup 'artık yeter, sayımız çoğaldı, yiyeceğimiz yetmez oldu, sahiplerimiz bize değer vermez oldu, Rabbine müracaat et de bu eşekleri geri alsın' diye talepte bulunmaları üzerine, Süleyman Rabbine müracaat ettiğinde, o eşeklerin geri alınmayacağı ama iki ayaklı olarak Dünyada kalmaya devam edecekleri ilahi hitabına muhatap olur. İşte laftan anlamayan, hocasına hürmet etmeyen, ilmi ciddiyet almayanlar bu çamurdandır," diye tamamladı. Bu kissadan sonra istersen dersi dinleme...

Bazı derslerin hocaları ise araştırma ve geliştirmeyi bırakmış, kendini yenilemeyen, eski kitap ve ders notlarından ders anlatan, yetersiz ve karpisli hocalardı. Sınavlarda da eski ders notlarını sorularla, teksir edip öğrencilere bu soruları almaya mecbur ederlerdi. Bu ilmen ve ahlaken zayıf karakterli hocalardan bahsetmeye gerek bile duymuyorum. Bazı derslerin eski dönemlerde sorulan sorularını öğrenci gurupları da teksir edip ücretle satarlardı. Bizde yakın arkadaşım Mahmut Tokaç ile bazı derslerin soru ve notlarını teksir edip satmıştık. Bu satıştaki esas hedefimiz sayfa altlarına yazdığımız çarpıcı ayet ve hadislerin okunması idi. İlk sayfada ay-yıldız amblemi olmasından dolayı Mahmut'un adı 'Ayyıldız Mahmut'a çıkmıştı.

Dahiliye bölümünde Hüsrev Hatemi'nin dersleri çok öğreticiydi. Hüsrev Hoca

ders ve vizitlerinde tıp, edebiyat, tarih, siyaset, dini konuları vs. harmanlardı. Hüsrev hoca, kendini babası gibi 'İmana önem verir ama ibadete önem vermez' bir mümin olarak tanımlardı. Fuzuli, Şadi Şirazi, Yunus Emre, Namık Kemal vesairenden yüzlerce beyit ezbere bilirdi. Babasının, kendisine ve ikiz kardeşi Hüseyin'e 'evladım hekim ve hâkim olmayın, çünkü insanlar bu iki meslek ehline para vermek istemez, aç kalırsınız,' dediğini, ama kendisinin hekim, kardeşi Hüseyin Hatemi'nin ise hukukçu olduğunu söylerdi.

Dahiliye derslerinde çok şey öğrendiğim, bize hekimliğin tadına vardiyan Aram Sukyasyan Hoca'nın genel dahiliye dersleriydi. Özellikle beşinci-altıncı sınıflarda verdiği seminerler ile bizi hekimliğe hazırlar, pratik hayatta en çok karşılaşacağımız vakaları nasıl tedavi edeceğimizi anlatırdı. Her hekimin bilmesi gereken ilaç gibi sözleri vardı. Tedavinin zamanla tesirli olacağını anlatmak için "dert kantar kantar girer, dirhem dirhem çıkar." derdi.

Cerrahi kürsüsündeki hocalar daha keskin ve yüksek özgüvenli kişilerdi. En tipik örneklerinden biri Adnan Salepçioğlu idi. Tam bir İstanbul beyefendisi gibi giyinir, akıcı ve etkileyici konuşur, asilzade gibi davranırdı. Ülserleri anlatırken "Peptik ulkus titiz, çalışkan, işine önem veren, mükemmeliyetçi, karizmatik insanların hastalığıdır, öğrenmek gibi olmasın bende de var," derdi. 1985'den sonra sözleşmeli olarak çalışıyordu, bu durumu anlatırken de kendine has üslubu ile gülümseyerek "Önce fultaym çalışıyordum, sonra parttaym oldum, sözleşmeli olunca da samtaym çalışıyorum" derdi.

Fakülte Dışında Sosyal Hayatımız

1979-85 yılları arasında çok canlı bir sosyal hayat vardı. Seminerler, sohbet toplantıları, paneller vs. sanki

ikinci üniversite gibi bizleri yetiştiriyordu. Cerrahpaşa'da öğrenci ve doktor arkadaşlarla sohbet toplantılarında şimdi profesör olan ağabeylerimiz Yaşar Bağdatlı, Musa Tosun, Mustafa Samastı, Mehmet Seven, Şefik Dursun gibi kıymetli hekim ve ilim adamları ile tanıştım. Diğer tıp fakültesi öğrencileri ile beraber Fındıkzade semtinde Saraç Doğan Camii altında konferans salonunda toplanır, sosyal konularda seminer ve sohbetler dinlerdik. Bu sohbetlerde Cemil Meriç, Mustafa Miyasoğlu, Mustafa Müftüoğlu, Mahmut Toptaş, Raşit Küçük gibi ilim ve fikir adamlarını dinlemek ve istifade etmek imkânını buldum.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesinin sınırları içerisinde dört-beş adet tarihi cami vardı. Akademik kadroda olan doktor arkadaşlar diğer hocalardan çekindiklerinden Cuma namazını kılmak için Cerrah Mehmet Paşa'nın adını taşıyan cami de dâhil olmak üzere çevre camileri tercih ederlerdi. Beyaz önlükleri ile cemaat arasında güzel bir tablo oluştururlardı. Bu camilerden birinin hocası hem bazı arkadaşların kibir ve gururunu kırmak, hem de önemli olanın ahlak ve insanlık olduğunu hatırlatmak için Cuma hutbesinde şu nefis beyti okurdu:

Sanma ey hace senden zer-u sim isterler / Ne mühendis ne müderris ne de hekim isterler / Yevme La yenfau da kalb-i selim isterler

(Ey hoca, hiç bir şeyin fayda etmediği günde senden altın, gümüş istemezler / Hekim, hâkim, mühendis olman da fayda vermez / Ancak kalb-i selim (iyi ahlak) isterler.

Görünmeyen Üniversite

İstanbul'da o yıllarda çok verimli bir sohbet ve kültür ortamı vardı. Yoğun derslerimizden arta kalan zamanlarda

bu sohbet ortamlarından istifade etmeye çalışırdık. Özellikle pazar günleri Fatih İskenderpaşa'da rahmetli Mahmut Esad Coşan Hoca Efendi'nin hadis dersleri çok feyizli ve bereketli olurdu. Hadisleri anlatırken sanki o anı yaşıyormuş, Peygamberimizin meclisindeymiş gibi manevi bir atmosfer oluşurdu. Sonra da dinlediğimiz hadis-i şerifleri ve sahabe hayatından tabloları hafta boyunca arkadaşlarımıza anlatırdık. Hayatımın istikametini belirlemede, dinî ve sosyal görüşlerimin oluşmasında çok önemli etkileri oldu. Aynı zamanda sohbet sonrası cami avlusunda birçok farklı fakülteden gelen arkadaşlarla tanışıp geniş bir sosyal çevre edinmemize vesile oldu. Görünmeyen bir üniversite gibi bizi eğitti, güzel ahlakı, dostluğu ve iyi insanlığı öğretti.

Yasaklı Yıllar

Öğrenci olduğum dönemlerde üniversitelerde başörtüsü yasağı uygulanmaya başladı. Bazı hocalar derslerinde başörtülü doktor adaylarının bulunmasını istemez, onları bazen kızarak bazen de hakaret ederek dersten çıkarırlardı. Bizler de bu hocalara yaptıkları yasakçılığın bir ilim adamına ve üniversiteye yakışmadığını anlatmaya çalışırdık. Bu nedenle başta Talia Bali Aykan ve Orhan Kuran olmak üzere birkaç hocayla tartışmıştık. Fakat başörtülü doktor adayı arkadaşlarımızın mağduriyeti yıllarca devam etti. Başörtüsü yasağı Türkiye'nin büyük bir ayıbı olarak son yıllara kadar sürdü.

Fakülte yıllarımızda bazı hocalar insan vücudunun mükemmelliğini anlatırken hep yaratıcı güç olarak doğaya vurgu yapar, doğa böyle yarattı derlerdi. Bizler de bu mükemmel yaratılış ve işleyişin asla tesadüf olamayacağını anlatmaya çalışırdık. Bir defasında doğa derken neyi kast ediyorsunuz, doğanın yaratıcı güç olması mümkün mü diye itirazıma

bu hocalardan birisi "Evladım eğer Allah yarattı dersem din dersi anlatmış gibi olur, o nedenle doğa diyorum," şeklinde cevap vermişti.

Evrım teorisi konusunda da yaratılışı tesadüfle izah etmeye çalışma düşüncesinin bu teorinin temelini oluşturuyor olması hasebiyle bazı hocalarımızla tartıştık. Fakültenin duvar gazetesi olarak yayımlanan 'Anamnez' adlı gazetede klasik evrim resimleri ve yazıları yayınlanmıştı. Bir teorinin ispatlanmış bilimsel bir kanun gibi anlatılmasına karşı çıkmış ve indirgenemez mükemmel tasarımı anlatan bir yazı hazırlamıştık. Dergi editörü arkadaşlar yazının okunmaması için evrim karşıtı yazımızı tatil aylarında yayınlamıştı. Ama yaz tatili sonunda kayıt yaptırmaya gelen yeni doktor adaylarının en çok okuduğu yazı olmuştu.

Geçmiş Zaman Olur Ki Hayali Cihan Değer...

Yıllar sonra 1 Nisan 2018'de Cerrahpaşa mezunu dostlarımızla Üniversitede Temel Bilimler Amfisinde buluştuk. Hem eski günleri hem de efsane hocalarımız Ekrem Kadri Unat ile Ayhan Songar'ı yad ettik. Acı, tatlı günlerimizi andık, geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer diye düşündük. Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde geçirdiğimiz günlerin, hocalarımızın ve öğrenci arkadaşlarımızın üzerimizde unutulmaz etkileri ve hatıraları vardı. Gönül ister ki bu etki ve hatıralar müspet yönde yeni dönemde artarak devam etsin.

Bu yıl Cerrahpaşa 85 mezunlarından, dönem arkadaşımız Prof. Dr. M. Sait Gönen Tıp Fakültemizin yeni dekanı olunca ziyaretine gittik. Bu ziyaret sırasında sohbet ederken 40 yıl önceki anılarımız gözümde canlandı. Binaların çoğu 40 yıl önceki gibi duruyor, bakımsız ve eski halinde. Hocalar ve öğretim üyeleri değişmişti ama aynı sakin ve derin ilim anlayışı yenilenmiş haliyle devam ediyordu. Genç tıp öğrencileri beyaz önlükleri içinde güler yüzlü, heyecanlı, aktif ve öğrenmeye istekli idi. Eski yuvam gibi gördüğüm Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde değişmeyen binalar ve iç yapı insana nostaljik bir tat verse de artık yenilenme ve değişimin zamanı çoktan geldi de geçiyor. Temennim bu güzide fakültemizin daha uzun yıllar ülkemize ve insanlığa faydalı olmaya ve kaliteli hekim yetiştirmeye devam etmesidir.